

andando a terra

DE ELECCIOS

Hai unhas semanas que a miña colaboración falta de A NOSA TERRA. Esta ausencia débese a que andivea de campaña electoral e o tempo non deu máis de si. Houbo días que se deron ben nos que tiven que pronunciar tres mítines. E outros días que, por ausencia xustificada dos compañeiros, servidor tivo que enfrentarse al soño do público, e ademais da parte que a el lle tocaba, suplir as ausencias. Compre aclarar que, pese a todo, a nosa organización era boa e que cumprimos os nosos plás. Falamos en lugares, aldeas, vilas e cidades. As xentes que nos escribían dábannos a razón, animábanos e comprendían moi ben que facían falla moitas voces galegas no Parlamento. Seguramente que as xeacas, o frío e as Neves do derradeiro día de febreiro e do primeiro de marzo nos deixou atónicos unha vez

máis. E alguén, que non somos os galegos, falará por nos. Como nos seculos en que Zamora falaba por Galicia. O mal vén de vello. Agora virán os laíos. Dirán que si os bascos, os cataláns, os andaluces ou os aragoneses teñen representantes e nós non é por culpa do caciquismo. E moitos dos que votan ós caciques son os primeiros en lairse. Prás próximas eleccións, voltaran a facer o mesmo. Pro a conciencia galega avanza cada día máis. Isto é indudable. Houbo quen me explicou que nós somos a cuarta forza política de Galicia. Servidor aclarouille ó colonizadoño que me deu tal versión, que non eramos a cuarta forza política galega. Que eramos a primeira. Nin UCD, nin CD, nin o PSOE son forzas políticas galegas. Isto coido que está claro.

Despois das eleccións xerais veñen as municipais. Quedan unhas días de treva. Logo na

que començar a patear de novo as aldeas, os lugares. Cavilo que campañas farían os nomes do Partido Galeguista. Os do vello Partido Galeguista, naturalmente. Con qué amor e entusiasmo percorrerían todos os cun-

chos da nosa nación.

A propósito de eleccións, embro o señor Manuel de Vilamel, que morreu, tendo netos, polos anos cincuenta e poucos. Era un home miúdo, cunha calva lustrosa como o marfil e un breve bigotiño e unhas ollos moi expresivos. Vivía na parroquia de San Andrés de Castro, no barrio de San Román, onde hab'la e aínda hai, un santuario famoso, agora sin romaxe, a poucos quilómetros de Lugo. Servidor aínda lembra o fermoso soute de castiñeiros, de que non queda nin un, onde se celebraba a romería. E a fonte do santo, que está cega.

O caso é que o señor Manuel de Vilamel traballaba de pedreiro nunha canteira de Buratai. Estaba arrincando lousa ou choutos unha boa temporada. Así que vendía unha partida de choutos ou de lousas desaparecía un mes ou dous. O parecer íbase pra Sarriá, pra Chantada ou pra Becerreá. E andaba de taberna

en taberna hasta que romataba o diñeiro. Cando tifa os petos valediros aparecía de novo polo San Román, si alguen lle preguntaba por onde andivera, respondía moi riseiro en castrapo:

-Anduve de elecciones.

Coido que o sucedido é dabondo expresivo do concepto que tén a nosa xente das eleccións.

Tamén é curioso comprobar como a abstención aumenta na nosa nación. Os españolistas votan sempre. A abstención está, por outra banda, moi ben estruturada. Non hai máis que comprobar como están dispostas as mesas electorais por todo o noso país. O que é difícil de comprender é como pode haber tanta xente en Galicia que esteña contra o seu propio país e contra o seu propio pobo. A cousa é pra meditar. O alleamento e a colonización xogan un papel importante. Con todo, na ola hai máis que cebola.

M. HORTAS VILANOVA